

és jövőjétől, lehet ezerszer is jóhiszemű, de igazában a magyarság kártevője.” (102). Lényegében ugyanezt az igazságot mondja el Balla D. Károly is, csak hát – ez is a globalizációhoz tartozik – Kárpátaljáról mérhetetlenül keserűbben hangzik mindez, mint Prágából. Ahhoz azonban, hogy a mítoszok felcserélhetőek legyenek emberi nyelvre, ez a felszánt kárpátaljai keserűség éppúgy hozzátartozik, mint a prágai aggódó derűlátás.

De mindezt szebben és tömörebben elmondja Tózsér Árpád verse, melyet „Olasz Sándor szerkesztőúr ankét kérdése kapcsán” vetett papírra (vagy globalizált Personal Computerbe?); hadd idézzem itt legalább a befejező „Dedicatio”-t:

*Mi itt a tanulság?, kérded, barátom.
Ki tudhatja!? Gauguin képén a cím
érthetetlen nyelvű (talán maóri),
mint a teremtés éroppant vásznain.*

Finis, gratias Deo

PLUGOR SÁNDOR: A 100 ÉVES